

aarlige Tiendeydelse udgjør noget over 7 Mill. Kr. Det var jo ogsaa Meningen oprindelig, at Tienden skulde anvendes udelukkende til kirkelige Formaalets Fremme, men det er jo heller ikke Tilfældet nu. Naar jeg undtager Præstetienden, der jo selvfølgelig anvendes til Præstelønning, saa er saa godt som hele Kirketienden og en stor Del af Kongetienden kommen i privat Eje, og er Genstand for Handel og Vandel ligesom enhver anden Ejendom. Flertallet trø derfor, at der er al Anledning til at gøre det muligt for Tiendehaverne, at de overhovedet kunne komme af med deres Tiender, det kunne de jo nemlig ikke nu, thi selv om man kan købe en Kirketiende, er den dermed ikke afløst. Tiendepligten er dermed ikke forsvunden fra de vedkommende Jorder, den kan sælges paa ny og den kan kun forsvinde ved en formel Afløsning. Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg gaa over til at omtale de Endringsforslag, der er et stillede dels af Udvalget og dels af Flertallet. De Endringsforslag, der ere stillede fra Mindretallets Side, skal jeg foreløbig ikke omtale, i alt Fald ikke før jeg har hørt Mindretallets Ordfører motivere Mindretallets Stilling.

Det første Endringsforslag, jeg skal omtale, er Endringsforslag under Nr. 2 til § 1, stillet af det samlede Udvalg. Dette Endringsforslag gaar ud paa at sidste Punktum i § 1 skal udgaa. Det sidste Punktum i Lovforslagets § 1 gaar ud paa, at naar en Tiende er afløst, kan der ingen Ende senere paalægges en saadan Afgift. Udvalget er af den Formening, at en saadan Bestemmelse er overflødig; thi det er selvfølgelig, at naar en Tiende er afløst, kan ingen saadan Afgift paalægges uden ved Lov.

Det næste Endringsforslag, jeg skal omtale, er Endringsforslag under Nr. 4 til § 2, stillet af Udvalgets Flertal. Lovforslagets § 2 bestemmer, at det Flertal, der skal kunne tage gyldig Beslutning om Afløsning af en Tiende, skal repræsentere to Tredjedele, baade af Tiendehavernes Antal og af den hele Tiende, men da det i Egne, hvor der er en større Udstykning, kan være noget besværligt at faa det første Alternativ fyldestgjort med Hensyn til Tiendehavernes Antal, formener Flertallet, at det vilde være rimeligt at give Indenrigsministeren Bemyndigelse til at dispensere fra den almindelige Regel lige over for Egne, hvor der er en købstadliqvendende Bebyggelse, da det kan være meget besværligt at bringe saa mange smaa Tiendehavere til at blive enige, men ellers ønsker Flertallet at opretholde Lovforslagets Hovedregel, at for at

en Afløsning overhovedet kan finde Sted, skal to Tredjedele af dem, der repræsenterer saavel Hvernes Antal som den samlede Tiende være enige derom. Under Nr. 5 stiller Flertallet et Endringsforslag om, at Spørgsmaalet om Opmaal udgaa. Da der her er Tale om frivillig Overenskomst, finder Flertallet ikke, at der er nogen Anledning til at tage det Spørgsmaal op til Forhandling; men endvidere formener Flertallet, at der bør indføres en Bestemmelse om, at hvor en Tiende ejes af 2 Personer, skulde de være enige, før Afløsningen kan finde Sted. Hovedreglen er jo for Tiendehavernes Vedkommende, at to Tredjedele af dissees Antal skulde være enige for at kunne tage en gyldig Beslutning om en Tiendeafløsning, men hvor der kun er 2 Ejere af en Tiende — det Tilfælde kan jo indtræffe — kan man jo ikke dele den i $\frac{2}{3}$ og $\frac{1}{3}$. Derfor finder man det rigtigst at indføre en Bestemmelse om, at begge Ejerne, naar der er to saadanne, skulde være enige. Til § 3 stiller Flertallet Forslag om, at 3de, 4de og 5te Punktum skal udgaa. 3de Punktum i § 3 indeholder en Bestemmelse om, at den endelige Afløsningssum, som Statskassen skal udrede til Tiendejeren for det Mindretal, der ikke vil gaa med til en Tiendeafløsning, skal udredes i $3\frac{1}{2}$ pCt.s rentebærende Statsobligationer. Flertallet er noget bange for, at denne Bestemmelse kan medføre, at en Tiendejer vil forlange mere af Flertallet for Tienden, naar den Bestemmelse opretholdes, end han ellers vilde forlange, idet det er muligt, at Tiendejeren da vil forlange, at Flertallet skal godtgøre ham den Kursforskel, der er paa Obligationernes Paalydende og paa den virkelige Salgsverdi. Man anser det derfor for langt gunstigere for begge Parter, at Statskassen udreder den Del af Afløsningssummen, der falder paa det Mindretal, der ikke vil afløse Tienden med det fulde Beløb, i Stedet for som Lovforslaget oprindelig har bestemt, med $3\frac{1}{2}$ pCt.s rentebærende Statsobligationer. Naar man foreslaar, at 5te og 6te Punktum i § 3 skal udgaa, har det kun rent redaktionel Betydning, idet man i de følgende Endringsforslag optager mere udviklede, mere detaljerede Bestemmelser end de, der her ønskes udsente af Lovforslagets § 3, og Flertallet formener, at de ikke høre hjemme i denne Paragraf. Til § 4 har Flertallet ikke stillet noget Endringsforslag. Til § 5 stiller Udvalget et Forslag under Nr. 10, gaaende ud paa, at sidste Punktum skal udgaa. Sidste Punktum i § 5 bestemmer, at de Statter og Afgifter, som paa hvile Tienden og det tilsvarende tiendeydende